

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

28. září 2006 *

Ve věci C-467/04,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím Audiencia Provincial de Málaga (Španělsko) ze dne 8. července 2004, došlým Soudnímu dvoru dne 2. listopadu 2004, v trestním řízení proti

Giuseppemu Francesco Gasparinimu,

Josému Mª L. A. Gasparinimu,

Giuseppemu Costa Bozzovi,

Juanu de Lucchi Calcagnovi,

Francescovi Mario Gasparinimu,

Josému A. Hormiga Marrerovi,

Sindicatura Quiebra,

* Jednací jazyk: španělština.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, N. Colneric (zpravodaj), J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič a E. Levits, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,
vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. března 2006,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za G. F. Gaspariniho H. Oliva Garcíou, L. Pintem, I. Ayala Gómezem a P. González Riverem, abogados,
- za J. Mª L. A. Gaspariniho C. Font Felúem, abogado,
- za G. Costa Bozzu L. Rodríguez Ramosem, abogado, a C. Randón Reynou, procurador,
- za J. de Lucchi Calcagna F. García Guerrero-Strachanem, abogado, a B. De Lucchi López, procuradora,

- za F. M. Gaspariniho J. García Alarcónem, abogado,

- za španělskou vládu M. Muñoz Pérezem, jako zmocněncem,

- za francouzskou vládu J.-C. Niolletem, jako zmocněncem,

- za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Aielle, avvocato dello Stato,

- za nizozemskou vládu H. G. Sevenster, C. Wissels a C. ten Dam, jako zmocněnkyněmi,

- za polskou vládu T. Nowakowskim, jako zmocněncem,

- za Komisi Evropských společenství L. Escobar Guerrerem, W. Bogensbergerem a F. Jimeno Fernándezem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 15. června 2006,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu jednak článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (Úř. věst. 2000, L 239, s. 19), podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu (dále jen „ÚPSD“), a jednak článku 24 ES.

- 2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení proti G. F. Gasparinimu, J. Mª L. A. Gasparinimu, G. Costa Bozzovi, J. de Lucchi Calcagnovi, F. M. Gasparinimu a J. A. Hormiga Marrerovi, jakož i proti Sindicatura Quiebra, obviněným z uvedení pašovaného olivového oleje na španělský trh.

Právní rámec

Právní úprava Společenství

- 3 Podle článku 1 Protokolu o začlenění schengenského *acquis* do rámce Evropské unie, který byl připojen ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o založení Evropského společenství Amsterdamskou smlouvou (dále jen „protokol“) je třináct

členských států Evropské unie, včetně Španělského království a Portugalské republiky, zmocněno mezi sebou navázat posílenou spolupráci v rámci schengenského *acquis*, vymezeného v příloze k uvedenému protokolu.

- 4 Součástí takto vymezeného schengenského *acquis* je mimo jiné dohoda mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích, podepsaná dne 14. června 1985 v Schengenu (Úř. věst. 2000, L 239, s. 13, dále jen „Schengenská dohoda“), jakož i ÚPSD.
- 5 Podle čl. 2 odst. 1 prvního pododstavce protokolu je ode dne vstupu Amsterdamské smlouvy v platnost schengenské *acquis* okamžitě použitelné pro třináct členských států uvedených v článku 1 protokolu.
- 6 Podle čl. 2 odst. 1 druhého pododstavce věty druhé protokolu přijala Rada Evropské unie dne 20. května 1999 rozhodnutí 1999/436/ES, které určuje právní základ všech ustanovení nebo rozhodnutí, jež tvoří schengenské *acquis*, v souladu s příslušnými ustanoveními Smlouvy o založení Evropského společenství a Smlouvy o Evropské unii (Úř. věst. L 176, s. 17; Zvl. vyd. 19/01, s. 152). Z článku 2 ve spojení s přílohou A tohoto rozhodnutí vyplývá, že Rada určila, že články 34 EU a 31 EU, které jsou součástí hlavy VI Smlouvy o Evropské unii s názvem „Ustanovení o policejní a soudní spolupráci v trestních věcech“, jsou právním základem článků 54 až 58 ÚPSD.
- 7 Články 54 až 58 ÚPSD tvoří kapitolu 3 s názvem „Zákaz dvojího trestu“ hlavy III této úmluvy s názvem „Police a bezpečnost“.

8 Článek 54 ÚPSD stanoví:

„Osoba, která byla pravomocně odsouzena jednou smluvní stranou, nesmí být pro tentýž čin stíhána druhou smluvní stranou za předpokladu, že v případě odsouzení již byla vykonána nebo je právě vykonávána sankce, nebo podle práva smluvní strany, ve které byl rozsudek vynesen, již nemůže být vykonána.“

- 9 Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/JAI ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1) stanoví v článku 3 nazvaném „Důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu“:

„Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkací rozkaz (dále jen ‚vykonávající justiční orgán‘), odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz v těchto případech:

[...]

- 2) pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená za stejný čin členským státem za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesen rozsudek, ho již nelze vykonat;

[...]“

- 10 Článek 4 uvedeného rámcového rozhodnutí nazvaný „Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu“, zní takto:

„Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu:

[...]

- 4) jsou-li trestní stíhání vyžádané osoby nebo výkon trestu podle práva vykonávajícího členského státu promlčeny a jednání spadá do pravomoci tohoto členského státu na základě jeho vlastního trestního práva;

[...]“

- 11 Pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se záležitostí spadajících pod hlavu VI Smlouvy o EU je upravena článkem 35 uvedené smlouvy.
- 12 Španělské království prohlásilo, že uznává pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti a výkladu aktů uvedených v článku 35 EU v souladu s podmínkami upravenými v odstavci 2 a odst. 3 písm. a) uvedeného článku (Úř. věst. C 120, s. 24).

13 Podle článku 24 ES:

„Za výrobky ve volném oběhu v členském státě se pokládají ty výrobky, které pocházejí ze třetích zemí, u kterých byly v tomto členském státě splněny dovozní náležitosti a zaplacen cla a poplatky s rovnocenným účinkem a u kterých nedošlo k plnému ani částečnému navrácení těchto cel a poplatků.“

Vnitrostátní právní úprava

14 Článek 1 odst. 1 body 1 a 2 ústavního zákona č. 7/1982 ze dne 13. července 1982, kterým se mění právní úprava týkající se pašování a upravují trestné činy a správní přestupky v dané oblasti (BOE č. 181 ze dne 30. července 1982, s. 20623), stanoví:

„1. Jestliže je hodnota zboží nebo věcí jeden milion peset nebo vyšší, dopustí se trestného činu pašování ten, kdo:

- 1) doveze nebo vyveze zboží legálně uvedené na trh, aniž by je předložil celním úřadům k celnímu řízení;
- 2) provede obchodní operace, udrží ve volném oběhu nebo uvede do volného oběhu zboží původem v zahraničí legálně uvedené na trh, aniž by splnil zákonné podmínky pro dovoz.“

- 15 V souladu s článkem 847 trestního řádu (ley de enjuiciamiento criminal) neexistuje opravný prostředek proti rozhodnutí Audiencia Provincial, jednajícím jako orgán pověřený projednáním odvolání.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 16 Podle Audiencia Provincial de Málaga z důvodných indicií vyplývá, že k blíže neurčenému datu v roce 1993 rozhodli akcionáři a manažeři společnosti Minerva o dovozu přes přístav Setúbal (Portugalsko) olivového oleje na svícení (tedy rafinovaného olivového oleje) původem z Tuniska a z Turecka, který nebyl předmětem celního prohlášení. Zboží bylo poté přepraveno kamiony z přístavu Setúbal do města Málaga (Španělsko). Obžalovaní sestavili mechanismus padělaných faktur, který měl dokládat, že olivový olej pochází ze Švýcarska.
- 17 Podle předkládajícího soudu rozhodl Supremo Tribunal de Justiça (Portugalsko) ve svém rozsudku k odvolání podanému proti rozhodnutí Tribunal de Setúbal, že olej na svícení dovezený do Portugalska pocházel v deseti případech z Tuniska a v jednom případě z Turecka, a že v celním prohlášení před portugalskými celními orgány byla uvedena množství nižší, než množství skutečně dovezená.
- 18 Supremo Tribunal de Justiça zprostil z důvodu promlčení obžaloby dva z obžalovaných ve sporu, který mu byl předložen, přičemž tito obžalovaní jsou rovněž stíháni ve věci v původním řízení.

19 Audiencia Provincial de Málaga vysvětluje, že má rozhodnout o otázce, zda došlo k trestnému činu pašování, nebo zda naopak k němu nedošlo s ohledem na pravomocné rozhodnutí Supremo Tribunal de Justiça, nebo vzhledem ke skutečnosti, že dotčené zboží je ve volném oběhu na území Společenství.

20 Za těchto podmínek se Audiencia Provincial de Málaga rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je závěr soudů jednoho členského státu o promlčení trestného činu závazný pro soudy ostatních členských států?

2) Má zproštění jednoho obžalovaného obžaloby ze spáchání trestného činu z důvodu promlčení příznivé důsledky pro obžalované v jiném členském státě, jestliže jsou činy totožné, anebo, což je totéž, lze mít za to, že promlčení zvýhodňuje rovněž obžalované na základě totožných činů v jiném členském státě?

3) Jestliže trestní soudy jednoho státu Společenství určí, že pro účely trestného činu pašování není prokázáno, že původ zboží je mimo Společenství, a rozhodnou o zproštění obžaloby, mohou soudy jiného členského státu rozšířit vyšetřování za účelem prokázání toho, že k dovozu zboží došlo bez zaplacení cla ze třetího státu?

4) Jestliže trestní soud členského státu určí, že není prokázáno, že zboží bylo dovezeno na území Společenství protiprávně, nebo že trestný čin pašování je promlčen:

a) Může být uvedené zboží pokládáno za zboží ve volném oběhu na území ostatních členských států?

b) Může být uvádění na trh ve třetím státě Společenství po dovozu do státu Společenství, který rozhodl o zproštění obžaloby, pokládáno za jednání samostatné, a tudíž trestné, nebo naopak za jednání neoddělitelné od dovozu?“

K pravomoci Soudního dvora

21 Z bodů 12 a 15 tohoto rozsudku vyplývá, že v daném případě má Soudní dvůr pravomoc rozhodnout o výkladu článku 54 ÚPSD na základě čl. 35 odst. 1 až 3 písm. a) EU.

K předběžným otázkám

K první otázce

22 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda se zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 ÚPSD uplatní na rozhodnutí soudu smluvního státu, kterým je obžalovaný pravomocně zproštěn obžaloby z důvodu promlčení trestného činu, kvůli kterému bylo zahájeno stíhání.

- 23 V souladu s uvedeným článkem 54 nesmí být žádná osoba stíhána ve smluvním členském státě pro tentýž čin, za který již byla „pravomocně odsouzena“ v jiném smluvním státě, za předpokladu, že v případě odsouzení již byla sankce vykonána nebo je právě vykonávána nebo již nemůže být vykonána.
- 24 Hlavní věta obsažená v jediné větě představující článek 54 ÚPSD nijak neodkazuje na obsah rozsudku, který se stal pravomocným. Není použitelná pouze na odsuzující rozsudky (viz v tomto smyslu rozsudek z dnešního dne Van Straaten, C-150/05, Sb. rozh. 2006, s. I-9327, bod 56).
- 25 Zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 této úmluvy se uplatní na rozhodnutí soudních orgánů smluvního státu, kterým se obžalovaný pravomocně zprošťuje obžaloby pro nedostatek důkazů (výše uvedený rozsudek Van Straaten, bod 61).
- 26 Ve věci v původním řízení vyvstává otázka, zda je tomu tak i ohledně pravomocného zproštění obžaloby z důvodu promlčení trestného činu, kvůli kterému bylo zahájeno stíhání.
- 27 Je nesporné, že cílem článku 54 ÚPSD je zabránit tomu, aby jedna osoba v důsledku toho, že využije svého práva volného pohybu, byla stíhána za tentýž čin na území více smluvních států (viz rozsudky ze dne 11. února 2003, Gözütok a Brügge, C-187/01 a C-385/01, Recueil, s. I-1345, bod 38, a z dnešního dne, Van Straaten, uvedený v bodě 24 výše, bod 57). Zajišťuje občanský klid osob, které poté, co byly stíhány, byly pravomocně odsouzeny. Uvedené osoby musejí mít právo volného pohybu, aniž by se musely obávat nového trestního stíhání v jiném smluvním státě za tentýž čin.

- 28 Přitom neuplatnění článku 54 ÚPSD, když soud smluvního státu na základě trestního stíhání vydal rozhodnutí, kterým je obžalovaný pravomocně zproštěn obžaloby z důvodu promlčení trestného činu, kvůli kterému bylo zahájeno stíhání, by ohrozilo dosažení uvedeného cíle. Taková osoba tedy musí být považována za pravomocně odsouzenou ve smyslu uvedeného ustanovení.
- 29 Jistě, ohledně promlčecích lhůt nedošlo k harmonizaci právní úpravy smluvních států. Nicméně žádné ustanovení hlavy VI Smlouvy o Evropské unii týkající se policejní a soudní spolupráce v trestních věcech, jejíž články 34 a 31 jsou právním základem článků 54 až 58 ÚPSD, Schengenské dohody ani samotné ÚPSD nepodmiňuje uplatnění článku 54 ÚPSD harmonizací nebo přinejmenším sbližováním trestněprávních předpisů členských států v oblasti řízení vedoucích k zastavení trestního stíhání (rozsudek ze dne 11. února 2003, Gözütok a Brügge, uvedený výše, bod 32) a obecněji, harmonizací nebo sbližováním jejich trestněprávních předpisů (viz rozsudek ze dne 9. března 2006, Van Esbroeck, C-436/04, Sb. rozh. s. I-2333, bod 29).
- 30 Je třeba dodat, že zásada *ne bis in idem* zakotvená v tomto posledně uvedeném článku 54 nezbytně znamená, že mezi smluvními státy existuje vzájemná důvěra v jejich příslušné systémy trestního soudnictví a že každý z uvedených států přijme uplatnění trestního práva platného v ostatních smluvních státech, i kdyby uplatnění jeho vlastního vnitrostátního práva vedlo k odlišnému řešení (výše uvedený rozsudek Van Esbroeck, bod 30).
- 31 Rámcové rozhodnutí 2002/584 nebrání uplatnění zásady *ne bis in idem* v případě pravomocného zproštění obžaloby z důvodu promlčení trestného činu. Jeho čl. 4 bod 4, jehož se dovolává nizozemská vláda ve svém vyjádření předloženém Soudnímu dvoru, umožňuje vykonávajícímu justičnímu orgánu odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, zejména je-li trestní stíhání podle práva vykonávajícího členského státu promlčeno a jednání spadá do pravomoci tohoto státu na základě jeho vlastního trestního práva. Využití této možnosti není podmíněno

existencí rozsudku založeného na promlčení trestního stíhání. Příklad, kdy byla vyžádaná osoba pravomocně odsouzena za stejný čin členským státem, je upraven čl. 3 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, přičemž toto ustanovení uvádí důvod pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu.

32 Konečně vzhledem ke složitosti věci v původním řízení je třeba zdůraznit, že vnitrostátnímu soudu přísluší ověřit, zda je čin, který byl předmětem pravomocného rozhodnutí, tentýž jako čin, který je předmětem řízení před tímto vnitrostátním soudem.

33 Z výše uvedeného vyplývá, že na první otázku je namíště odpovědět tak, že zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 ÚPSD se uplatní na rozhodnutí soudu smluvního státu vydané na základě trestního stíhání, kterým je obžalovaný pravomocně zproštěn obžaloby z důvodu promlčení trestného činu, kvůli kterému bylo zahájeno stíhání.

Ke druhé otázce

34 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, na které osoby se zásada *ne bis in idem* může vztahovat.

35 V tomto ohledu ze znění článku 54 ÚPSD jasně vyplývá, že zásada *ne bis in idem* se vztahuje pouze na osoby již pravomocně odsouzené.

- 36 Tento výklad je potvrzen účelem ustanovení hlavy VI Smlouvy o EU, jak je uveden v článku 2 prvním pododstavci čtvrté odrážce EU, a sice „zachovávat a rozvíjet Unii jako prostor svobody, bezpečnosti a práva, ve kterém je zaručen volný pohyb osob ve spojení s vhodnými opatřeními týkajícími se [...] předcházení a potírání zločinnosti“.
- 37 V důsledku toho je namíste odpovědět na druhou otázku tak, že zásada *ne bis in idem* zakotvená v článku 54 ÚPSD se uplatní pouze na osoby pravomocně odsouzené smluvním státem.

Ke třetí otázce

- 38 Třetí otázka je založena na předpokladu, podle kterého trestní soudy členského státu určí, že pro účely trestného činu pašování není prokázáno, že původ zboží je mimo Společenství.
- 39 Tento předpoklad je však v rozporu se skutkovými okolnostmi věci v původním řízení, jak jsou popsány předkládajícím soudem a zopakovány v bodech 16 až 18 tohoto rozsudku.
- 40 Většina obžalovaných v původní věci ovšem vytýká předkládajícímu soudu nesprávný výklad rozsudku Supremo Tribunal de Justiça. Tvrdí, že v rozporu s tím, co je uvedeno v předkládacím rozhodnutí, uvedený soud neurčil, že v celním prohlášení byla uvedena množství nižší, než množství skutečně do Portugalska dovezená. Podle nich bylo trestní řízení týkající se trestných činů pašování a padělání dokumentů zastaveno z důvodu jejich promlčení, které bylo určeno soudním

rozhodnutím vydaným před zahájením hlavního líčení před uvedeným soudem. Kromě toho, pokud jde o občanskoprávní žádost o náhradu škody podanou v rámci adhezního řízení, tato žádost byla zamítnuta, jelikož vytýkané skutečnosti nebyly prokázány.

41 V tomto ohledu je třeba připomenout, že režim stanovený v článku 234 ES je způsobilý vztahovat se na řízení o předběžné otázce podle článku 35 EU, s výhradou podmínek stanovených v posledně uvedeném článku (viz rozsudek ze dne 16. června 2005, Pupino, C-105/03, Sb. rozh. s. I-5285, bod 28). V rámci řízení podle článku 234 ES založeného na jasné dělbě činnosti mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem spadá veškeré posouzení skutkových okolností věci do pravomoci vnitrostátního soudu. Soudní dvůr je tedy oprávněn pouze k rozhodnutí o výkladu nebo platnosti právního předpisu Společenství na základě skutkových zjištění, která jsou mu oznámena vnitrostátním soudem (viz rozsudky ze dne 16. července 1998, Dumon a Froment, C-235/95, Recueil, s. I-4531, bod 25, a ze dne 16. října 2003, Traunfellner, Recueil, s. I-11941, bod 21).

42 Přitom s ohledem na výklad rozsudku Supremo Tribunal de Justiça učiněný předkládajícím soudem vyvolává příпустnost třetí otázky pochybnosti.

43 S ohledem na uvedený výklad je totiž třeba shledat, že chybí předpoklad, na kterém se zakládá třetí otázka, tedy zproštění obžalovaných obžaloby z důvodu neexistence nebo nedostatečnosti důkazů o původu zboží mimo Společenství.

44 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je posledně jmenovaný sice v zásadě povinen rozhodnout, pokud se položené otázky týkají výkladu práva Společenství, avšak ve výjimečných případech mu za účelem ověření své vlastní pravomoci přísluší zkoumat podmínky, za nichž byl dotázán vnitrostátním soudem. Odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad práva Společenství nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický

problém nebo pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (viz zejména rozsudek ze dne 11. července 2006, Chacón Navas, C-13/05, Sb. rozh. s. I-6467, body 32 a 33, jakož i tam uvedená judikatura).

- 45 V projednávaném případě se třetí otázka s ohledem na popis skutkových okolností provedený předkládajícím soudem týká hypotetického problému.
- 46 Následně není namístě, aby Soudní dvůr na uvedenou otázku odpovídal.

Ke čtvrté otázce

- 47 Ze stejných důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 41 až 45 tohoto rozsudku, je čtvrtá otázka nepřijatelná v rozsahu, v jakém spočívá na předpokladu zproštění obžalovaných obžaloby z důvodu neexistence nebo nedostatku důkazů. Naopak je přijatelná v rozsahu, v jakém se týká případu, kdy soud členského státu určil, že trestný čin pašování byl promlčen.

Ke čtvrté otázce písm. a)

- 48 Podstatou čtvrté otázky písm. a) předkládajícího soudu je, zda lze odvodit z pravomocného rozhodnutí soudu smluvního státu, kterým bylo určeno promlčení trestného činu pašování, že dotčené zboží je zboží ve volném oběhu na území ostatních členských států.

- 49 Ve smyslu článku 24 ES musejí být splněny tři podmínky, aby výrobky, které pocházejí ze třetích zemí, byly považovány za výrobky ve volném oběhu v členském státě. Za takové výrobky se totiž pokládají ty výrobky, u kterých zaprvé byly v uvedeném členském státě splněny dovozní náležitosti, zadruhé zaplacená cla a poplatky s rovnocenným účinkem, a zatřetí, u kterých nedošlo k plnému ani částečnému navrácení těchto cel a poplatků.
- 50 Rozhodnutí soudu členského státu, že trestný čin pašování vytýkaný obžalovanému je promlčen, nemění právní kvalifikaci dotčených výrobků.
- 51 Zásada *ne bis in idem* zavazuje soudy smluvních států pouze v rozsahu, v jakém brání tomu, aby obžalovaný, který již byl pravomocně odsouzen v jiném smluvním státě, byl stíhán podruhé za tentýž čin.
- 52 Na čtvrtou otázku písm. a) je tedy namístě odpovědět tak, že trestní soud smluvního státu nemůže považovat zboží za zboží ve volném oběhu na jeho území pouze z toho důvodu, že trestní soud jiného smluvního státu určil ve vztahu k těmto zboží, že trestný čin pašování byl promlčen.

Ke čtvrté otázce písm. b)

- 53 Podstatou čtvrté otázky písm. b) předkládajícího soudu je, zda je uvedení na trh v jiném členském státě po dovozu do členského státu, který rozhodl o zproštění obžaloby z důvodu promlčení, součástí téhož činu nebo je ve vztahu k dovozu do prvního členského státu samostatným jednáním.

- 54 Jediným relevantním kritériem pro účely uplatnění pojmu „tentýž čin“ ve smyslu článku 54 ÚPSD je kritérium totožnosti skutkové podstaty činu, chápané jako existence souboru konkrétních skutků, které jsou vzájemně neoddělitelně spojeny (viz výše uvedený rozsudek Van Esbroeck, bod 36).
- 55 Pokud jde konkrétněji o takovou situaci, jako je situace dotčená v původním řízení, je namístě konstatovat, že může představovat takový soubor skutků.
- 56 Konečné posouzení v tomto ohledu však přísluší příslušným vnitrostátním orgánům, které musí určit, zda předmětná skutková podstata představuje soubor skutků neoddělitelně spojených v čase, v prostoru, jakož i svým předmětem (viz výše uvedený rozsudek Van Esbroeck, bod 38).
- 57 Z výše uvedeného vyplývá, že uvedení zboží na trh v jiném členském státě po dovozu do členského státu, který rozhodl o zproštění obžaloby, je jednáním, které může být součástí „téhož činu“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.

K nákladům řízení

- 58 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) **Zásada ne bis in idem zakotvená v článku 54 Úmluvy k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 mezi vládami států Hospodářské unie Beneluxu, Spolkové republiky Německo a Francouzské republiky o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích podepsané dne 19. června 1990 v Schengenu se uplatní na rozhodnutí soudu smluvního státu vydané na základě trestního stíhání, kterým je obžalovaný pravomocně zproštěn obžaloby z důvodu promlčení trestného činu, kvůli kterému bylo zahájeno stíhání.**
- 2) **Uvedená zásada se uplatní pouze na osoby pravomocně odsouzené smluvním státem.**
- 3) **Trestní soud smluvního státu nemůže považovat zboží za zboží ve volném oběhu na jeho území pouze z toho důvodu, že trestní soud jiného smluvního státu určil ve vztahu k těmto zboží, že trestný čin pašování byl promlčen.**
- 4) **Uvedení zboží na trh v jiném členském státě po dovozu do členského státu, který rozhodl o zproštění obžaloby, je jednáním, které může být součástí „téhož činu“ ve smyslu článku 54 ÚPSD.**

Podpisy.